

# Het sappige dialect

Er zijn nog weinig Oostendenaars die het ware, sappige dialect van de Stad aan Zee spreken. Dat authentieke dialect dat inwijkelingen en toeristen niet altijd begrijpen, verdwijnt met rasse schreden.

Het volstaat dat men een winkel binnenstapt en in het Oostends een bestelling plaatst, om door de winkelier als een zonderling te worden aanzien, want tegenwoordig zijn de meeste handelaars van buiten Oostende afkomstig.

Zo zal een echte Oostendenaar in een groentewinkel vragen naar een bond parret (prei), wat andjoens (uien) en charlotten (sjalotten). In die-



Marktdag in Oostende : in hun eigen taaltje vertelden de Oostendenaars er de recentste gebeurtenissen (1910).

zelfde winkel kan men naargelang de periode van het jaar volgende fruitsoorten bestellen : fraisen (aardbeien), pêchen (perziken), genievers

(bessen), seenappels (sinaasappels)... Ook de diverse nootsoorten krijgen in het dialect eigenaardige benamingen : okkerneuten (walnoten), melkerneuten (paranoten) en apekopen (kokosnoten). Vooral dat laatste woord is mooi gevonden. Wie een kokosnoot goed bekijkt, kan er inderdaad een apekop in onderscheiden.

## Bij de kruidenier

Gewone benodigdheden voor het huishouden, die men bij de kruidenier om de hoek koopt, worden als volgt in het dialect : neut van schoade (muskaatnoot), sukerde prumen (dadels) en peirdesirope (siroop).

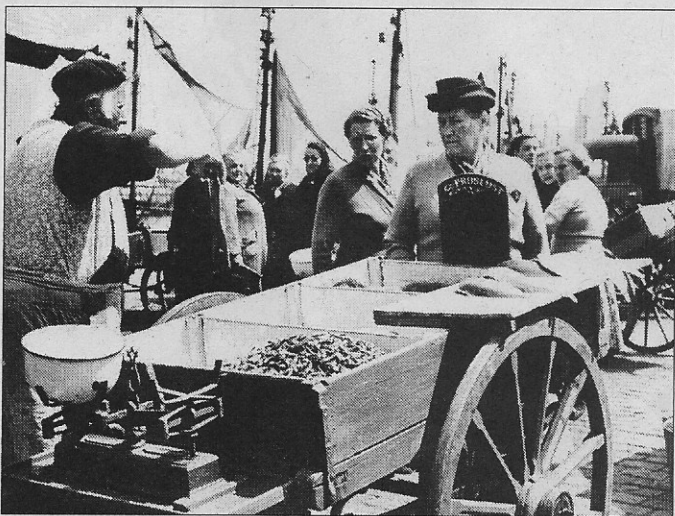
Bij de beenhouwer en bij de visboer vindt men nog de sappigste dialectwoorden. Klanten van de beenhouwer vragen nu nog zelden naar krakers. Nochtans een lekkernij : wan-

neer de slager vet gesmolten had, bleven er krakelingen over die men opgewarmd met gesmeuse aardappelen kon eten. Pastekop wordt per schellen en bloëling per enden verkocht. Zo ook met al de soorten sossissen.

## Totjes en bottels

Bij de visboer koopt men Engelse haring (gestoomde haring), verse steirt (zonnevis) en totjes (gedroogde wijtingen). Vanwaar een mooie naam. Om er dorst van te krijgen en een bottel bier te drinken. Geen enkele Oostendenaar die zichzelf respecteert zal ooit van een fles spreken. Hij houdt het bij bottel, van het Engelse woord bottle.

Nog één generatie verder en de jongeren weten niet meer wat een stuute is. En daardoor voelen we ons weer iets armer worden.



Langs de kooie hoorde men het sappigste Ostends spreken (1950).